

VÁRAKOZUNK... MIRE IS, HOGYAN IS?

Várákozásainkat és készülötünket mindig meghatározza annak a célja – azaz mire várak? Mire készülök? Ha utazásra, akkor felfrissítem nyelvtudásom, szobát foglalok, elkezdem a bőröndbe pakolni, pénzt váltok. Ha a diák vizsgára készül, akkor tanul, olvas. Adventban karácsony ünnepére készülünk, ami pedig nem más, mint egy születésnap. A születésnap pedig mindig azt a gyönyörű titkot idézi fel, hogy egy új ember kilenc hónap csodálatos fejlődése után e földi világban elkezdje útját az élete beteljesedése felé. Így indultam el én is és indultál el te is ezen a földön és rójuk a napokat, hónapokat, éveket, nem céltalanul, mert életünk tart valahová, pontosabban valakihez.

Adventben Krisztus születésnapjának megünneplésére készülünk, aki Isten Fiaként szintén beleérkezett ebbe a világba, hogy osztozzon földi sorsunkban, és egészen közel hozza – megmutassa – Isten szeretetét, jóságát, irgalmát.

Miért is kellene félnünk valakitől, aki kiszolgáltatott kisgyermekként érkezik közénk, hihetetlen egyszerűségben és szegénységben, aki nagy alázattal halad végig golgotára vezető úton, hogy aztán belehaljon az irántunk való szeretetbe.

Nagy gonddal szoktunk földi szereteteink születésnapjára készülni, várákozni. Most Valaki nagyobb az, akit ünnepelünk! A készülötünk módja is egy kicsit más. Mert Krisztus nem tárgyi ajándékokat kér tőlünk, hanem számára az a legkedvesebb, ha abból a szeretetből, amit Tőle kaptunk és kapunk, minél többet megosztunk másokkal. Különösen azokkal, akiknek ebből kevés jut, vagy akiknél régen járt már karácsony angyala.

Még nagyszerűbb ez, ha együtt éljük meg ezt az időszakot várákozásban és szeretetben. Találkozunk tehát az adventi hajnali szentmiséken és az ott megélt kegyelmi találkozásból merítve indulunk nap mint nap a szolgálat útjára. Áldott Adventet!

Tóth László plébános

GONDOLKODJ IDŐBEN!

Advent kezdetével a Nagymamám-mal olyan karácsonyfát készítettünk, melyre jócselekedetekkel egy-egy díszet rajzolhattunk. A plusz imádsáért gyertyával, a szemétkivételért zöld gömbdísszel, rorate miséért csillagszóróval, a portörlesztésért kis haranggal gyarapodhatott a Szentestére természetesen már roskadozó fa.

szakban napi rendszerességgel kellett készítenie, hiszen nem volt olyan rejtékhely, melyet ne ismertünk volna.

Kisgyerekként rettenetesen vártam a karácsonyt. Szenteste a kulcslyukon kukucskáltam és sírtam, mikor megtudtam, hogy én mindenkinek készítettem ajándékot, de én CSAK a Jézuskától kaptam.

Az unokatestvéreimmel verse-nyeztünk, vajon kinek lesz díszesebb a karácsonyfája december végére, persze mindig a Nagyfi nyert, hiszen ő sosem felejtett el fogat mosni lefekvés előtt, ő sosem felejtkezett el a bejgliről, melyet ebben az idő-

Majd a családi házból elkerülve a vizsgaidőszak, később a munkahelyen az év végi hajtás és a vásárlási láz teljesen átalakította a karácsonyra készülés egyébként nyugodt időszakát.

No, álljunk már meg egy szóra és gondoljuk át, hogy miért rohanunk és miért nem tudjuk már úgy átélni ezeket az alkalmakat évről-évre, mint korábban. Egyre kiüresedettebbek a kapcsolataink, az imáink?

A bevásárlóközpontokban már október végén előkerül a karácsonyi dekoráció, mégis az utolsó pillanatban kapkodunk. Még 24-én délelőtt elrohanunk egy-egy plusz ajándékért, nehogy valaki rosszul érezze magát. De tényleg kell ez?

Íme az a három dolog, amit én most bevezetek:

- Ima, ima és ima!
- Lista a teendőkről!
- Az ajándék lehet élmény is!

Áldott készületi időszakot kívánok magunknak!

Kiss Zita

ADVENTI IMA

Látod, Istenem, milyen esendő vagyok? Ha nagyjából rendben mennek a dolgaim, sokszor elfelejtek beszélgetni Veled. Bezzeg, ha fáj, szorít, sajog, ha kényszerít valami ott belül, rögtön kicsúszik a számon, szinte észrevétlenül: Istenem, add, hogy...

Kérlek, bocsásd meg ezt a vétkeket is! Bocsásd meg, hisz most is kérni szeretnék. Nemcsak magamnak, hanem másoknak is. Nekünk, akik eszeveszett tempóban száguldozunk az adventi fényekkel ékesített utcákon, böngésszük a karácsonyi katalógusokat, hogy mit milyen hitelből lehet megvásárolni, hogy gazdagabb legyen az ünnepünk.

Add, hogy meg tudjunk gyógyulni bajainkból!

Add, hogy érezzük, mikor érdemes tíz körömmel kapaszkodni, és mikor kell elengedni!

Szabadíts meg minket a gyűlölettől, bosszúvágytól, ellenségeskedéstől, acsarkodástól!

Add, hogy higgyünk egymásnak, egymásban!

Add, hogy találjuk meg minden napban az ünnepünket!

Add, hogy gyakran kezdjük így a Veled való beszélgetést: köszönöm, Istenem!

Add, hogy magunknak is megbocsássuk tévedéseinket!

Adj békét, mindannyiunknak Uram!

RORATE CSALOGATÓ

A rorate szentmisék hangulatát át kell élni, együtt kell megtapasztalnunk a közösséghez tartozást, a korai ima erejét.

Amikor még sötét van, kint nagy pelyhekben hull a hó, Te felkapod a kabátod, a sálad, a sapkád és a kesztyűd, elindulsz egy úton.

Íme néhány gondolat, ha nehezedre esik az elindulás:

- sokkal hatékonyabban indul a napod, úgy érzed, hogy aznap is tettél azért, hogy lélekben felkészülj a karácsonyra;

- jó látni nap mint nap ugyanazokat az arcokat, még ha a hét végére egyre fáradtabbak is ezek az arcok, karácsonyra kialakul egy kis rorate-közösség;
- biztosan nem késel el a suliból/munkahelyről;
- szerdánként gitárszóval dicsőíthetsz;
- a reggeli a legfontosabb étkezés, így biztosan nem marad ki, megfelelő energiaszinttel indíthatod a napot.

dec.24.
család

dec.22.
kereszt

dec.23.
jelenlét

dec.19.
Eucharisztia

dec.20.
jótett

dec.21.
áldozat

dec.14.
bőjt

dec.15.
találkozás

dec.16.
bűn

dec.17.
alázat

dec.18.
lélek

dec.8.
ünnep

dec.9.
közösség

dec.10.
hívás

dec.11.
ima

dec.12.
egészség

dec.13.
idő

dec.2.
mosoly

dec.3.
fegyelem

dec.4.
hála

dec.5.
bátorság

dec.6.
természet

dec.7.
csend

**Álljunk meg
egy szóra!**

**Ma figyelj
oda ezekre
a szavakra,
és nézd meg,
hogyan vannak
jelen a minden-
napjaidban!**

Áldott készüléket kívánunk!

AZ ÉN KARÁCSONYI RECEPTEM

Minden karácsonyra igyekszem készülni, ezért már jóval az advent kezdete előtt tervet készítek, pontos napirendet írok, mert a vizsgaidőszak sajnos már ötödik éve kontárkodik bele az ünnepembe.

A stratégiát kidolgoztam: hétvégénként karácsonyi képeslapokat írok távoli barátaimnak, a szemeszter utolsó hetében elrohanok megvásárolni az alaposan kigondolt ajándékokat, ezt követően levizsgálom egy tárgyból és december 23-án utazok majd haza a kollégiumból. 24-én egész nap sütni fogok, öt sütit is kinéztem már, a cukrázskodás a gyengém. A fát is feldíszítjuk, este elmegyünk az éjféli misére a családdal, ajándékatadás, majd másnap jönnek a rokonok a nagy családi ebédre, majd 26-án visszatérek a vizsgákhoz. Még a gondolattól is elfáradtam.

Pedig a karácsonynak pont, hogy új erővel kellene felfrissítenie. Bibliámat elővéve

visszamegyek az első szentestéhez, hogy megfejtssem azt, hogy hogyan esett a rohanás és ajándékvásárlás csapdájába a mai világunk. Rájövök, hogy tulajdonképpen nem rossz úton vagyunk mi, csak épp rossz irányba megyünk.

Mind a sietés mind az ajándékozás jelen van az első karácsony estéjén. A pásztorok „Gyorsan útra keltek, és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő gyermeket.” (Lk 2,16) Hiba lett volna, ha nem sietnek és először a nyáját rendezik el, talán lemaradtak volna a mennyei találkozásról. Az Úr Jézushoz érve viszont megálltak és megnyugodtak Isten jelenlétében. Nem mondom, hogy a nagy sietséggel van a baj, ha jó irányba futunk. De ahhoz, hogy ellenőrizzük az irányt és megfordulhassunk, le kell lassítani, megállni és már folytathatjuk is utunkat Jézus felé egészen a Betlehemig, ahol mi is megpihenhetünk

Jézus jelenlétében. Az ajándékozást is a mi Jó Atyánktól tanultuk, hiszen a legtökéletesebb Ajándékot, Szent Fiát küldte el nekünk azon a Szentestén. De talán a sok-sok ajándék között pont a Születésnaposról feledkezünk meg.

Milyen jó ez az Advent! Még épp időben álltam meg, hogy pont az ellenkező irányba indulhassak el. Azt hiszem, határidőnaplóm korrigálom, s az öt süti receptet módosítom. Nővéremtől kaptam egy titkos receptet, amit a por már kicsit belepett. De most leporolom, s már el is kezdem készíteni, szeretném veled is megosztani, íme:

„Vettem 1 kg szeretet, s átszitáltam a türelem szitáján, nehogy pelyvماغ kerüljön bele. 1 kg barátságot, 3 dl szorgalmat, 1 dl jószágot tettem hozzá és összegyúrtam 1 tojásnyi kedvességgel, majd letakartam a jókedvnek fátylával, miután megkelt a kitarítás lángján megsütöttem. Megszórtam egy

nagy adagnyi kacagással és egy leheletnyi megfontolással.”

Tortaformába teszem és majd karácsony estén az én Édes Jézusom elé viszem. Az öt kenyéren és halon fellelkesedve, megkérem Jézust, hogy a tortát is áldja meg, mert sok embernek szüksége van rá. Azt hiszem, Jézus ilyen kérésnek sose tudna ellenállni! Felvágja Ő majd minél több szeletre és sokakhoz elküld engem vele, de egy ember nem elég ehhez, ezért téged is hívlak!

A recept hozzávalói nagyon egyszerűek, hisz bárhol beszerezhetjük őket, elég csak az utcán végigmenni, és láthatod a magányos embereket, akik talán csak egy mosolyra vágnak. De időbe telik, míg beszerezzük, ezért még kezd el az advent elején, hogy karácsony estére kész legyél!

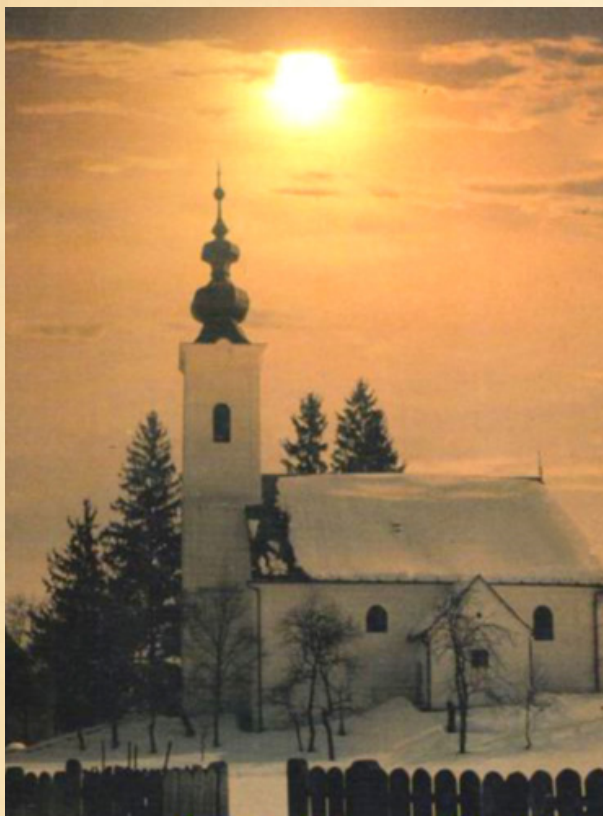
Kotán Zsófia

LACKFI JÁNOS: VILÁG VÉGE

Gerő mondta, hogy a múltkor egy utcában, ahol már a város véget ér, és kezdődik az erdő, az aszfaltból meg földút lesz egyszeriben, és ahol már időnként rókát meg fácánt látni, szóval ott van egy kő, és azon a kövön, de pszt, el ne áruljam senkinek, múltkor látta ülni az Istent. Nem csinált semmit, csak ült, hát gondolhatod, hogy rohadt fáradt lehet, az idő kezdete óta babrálni evvel az egész tetves világgal, mindenkinek a vacak problémáival meg karácsonyi vágyaival meg szerelmeivel, elég az osztályunkat hallgatni, besokall az ember. Én lehet, hogy rég földhöz vágtam volna az egészet, csak úgy csörömpölne, gurulnának a darabjai százfelé. Aztán felállt az Isten, sóhajtott és elballagott, és ennyi, de titok. Nem mertem megkérdezni a Gerőtől, hol volt ez pontosan, hátha az is titok, de egyszer elmentem a busszal a végállomásig, kimentem az utolsó utca végére, tényleg volt ott egy kő, szerintem pont ugyanaz, mert leültem rá, és tényleg úgy éreztem, ez itt a világ legszéle, és hirtelen olyan baromi fáradt lettem, mint az Isten.

FEKETE ISTVÁN: RORATE

Kitartó, régi harag. Formája sem volt már, nem is emlékeztek, ló volt-e az oka vagy asszony, mindenesetre ragaszkodtak hozzá, mint beteg szilva a fához.

És most bóbiskolva várják, hogy kiürüljön a templom. Az ajtóban még mozgás, hát csak ülnek tovább, sőt Illés a lábát is kinyújtja, mert úgy kényelmesebb. Illés nem szereti a tolongást. De egyébként is ráér. Félszemmel odapislant Mátéra, hogy alszik-e már, mozdul-e már, de Máté nem mozdul. Amilyen kutya, konok ember volt világéletében, azt várja – gondolja Illés – hogy én menjek előbb. De abból nem eszel! Pedig már a gyertyát is eloltotta a dékán. Azaz a harangozó, szóval a sekrestyés. Azután: csend.

Illés gondol erre, gondol arra, állát behúzza a meleg nyakravalóba és a szeme szép lassan lecsukódik.

Olyanok ilyenkor a csillagok, mint az álmos gyerek szeme. Kicsit hunyorognak. És még nem tudják: sírásra vagy nevetésre nyílnak-e, avagy aludjanak tovább. Hát, csak pislognak. Enyhe az idő, a szél csak a kerítések mellett lézeng, ámbár elég hűvösen. Az ablakok néhol nézik már a hajnalt, néhol nem, és a csizmák nem kopognak a gyalogjárón, inkább csak cuppognak.

Néhol egy halk szó, néhol az se. Néhol csak árnyak járnak. Néhol kis lámpások imbolyognak és mutatják, hova kell lépni. Ámbár hiszen sár van mindenütt. Az ég még sötét. A tegnap gondja, mintha még aludna, a mai még nem ébredt fel. S a falu csak tiszta önmagát viszi a hajnali misére. Ajtó nem csattanik, kiáltás nincs.

A külső mozgás bekúszik a templomba s megnyugszik. Suttog egy kicsit, vár, s amikor már a gyertyák lángja is meggyúlik a várakozástól, felkiált az időtlen vágy: „Harmatozzatok égi Magasok!”

Mise végére egészen bemelegedett a templom, szinte otthonos lett. Legalább is így érezte ezt Baka Máté az alszgeből, de így érezte ezt Hosszú Illés is ugyanonnan. Ámbár, ha tudták volna, hogy most egy véleményen vannak, aligha érezték volna, nagy harag volt ugyanis a két öreg között.

– Há no! Hál Istennek, akko’ menjünk. És egymás mellett kicsoszognak a templomból.

Mi volt ez, Szentatyám? – néz fel egy puffók kis angyal Szent Péterre, ahogy az ajtó becsukódott. Olyan meleg lett a szívem egyszerre.

Két ember kibékült – mondja a főszent. És melegen sóhajt.

– Hhaj! Csoda! – suttogja a kis angyal.

– Hát bizony. A mai világban.

– És most mit csinálnak?

– Nézz utánuk, fiam.

A két öreg közben Illés háza elé ér. Az utca üres, a kémények lágy selymet füstölnek a reggelnek, s a kertekben puhán békét álmognak a fák.

– Gyere be, Máté, rég voltál nálunk – mondja Illés. Lángost sütött a lányom.

A kis angyal kérdőn néz a főszentre:

– Mi az a „lángos”, Szentatyám?

A toronyban ekkor hetet ütött az óra. S e földi hangtól megmerevedtek újra a szobrok, de a mosolygás mintha ott maradt volna az arcukon.

ÜNNEPI SZENTMISEREND

**Adventben minden
hétköznap reggel:**

6⁰⁰: rorate szentmise

Szombaton:

6⁰⁰: rorate szentmise

18⁰⁰: szentmise

December 24.:

22⁰⁰: éjféli mise

December 25, 26.:

11¹⁵: ünnepi szentmise

December 31.:

18⁰⁰: év végi hálaadó szentmise

2019. január 1.:

11¹⁵: újévi szentmise

A MEGTESTESÜLÉS PLÉBÁNIA HÍR HARANG KIADVÁNYA.

Kiadja a Megtestesülés Római Katolikus Plébánia Hivatal. 4032 Debrecen, Borbíró tér 9. (levélcím: 4015 Debrecen, Pf. 74.) **Felelős kiadó:** Tóth László **Szerkesztette:** Rác Jánosné
Tel.: 30/303-32-57, E-mail: raczne75@gmail.com Rexpo Nyomda – www.rexpo.hu

IRODAI ÓRÁK: Minden hétköznap intézhetik kedves híveink ügyeiket (keresztezés, házasságkötés, temetés, szentmise) a plébánián. **Ügyfélfogadási Idő:** munkanapokon délután 15-18 óra között. **Plébános:** Tóth László, Tel.: 30/627-22-30, E-mail: laciatya@gmail.com **Tel.:** 52/535-735 **e-mail:** megtestesulesiroda@gmail.com **Honlap:** http://megtestesules.info